

АЛЕКСАНДРА БАТИНИЋ

СЕФИРОТ

ПРВИ САН О РАЂАЊУ

Ту нема тона
тон нема боју
боја нема глас
глас нема извор
извор нема порекло
порекло нема корен
корен нема реч
реч нема значење
значење нема материју
материја нема суштину
суштина нема јединство
јединство нема пре
нема после нема сад нема
простор нема простор
нема светла нема светла
нема таме нема таме нема таме
не покрет не поглед, свакако не радњу,
не бол не пре бол не пост бол
не радост не над радост не пре радост

има тврдог у меком
у меком има течног
течног има у гасовитом
у гасовитом има честица
Честица има рефлексије
рефлексије има у језгру

у језгру има земље
има неба има воде
и све то чини пуну празнину
из које се у пожару поплаве
цепа празалогaj света
на живот и смрт, нечег,
испљунутог, што успорава,
личи на прашину, на врисак, на тело,
личи на прву лаж.

СЕДАМНАЕСТИ САН О РАЂАЊУ

Ја видим Ти ја видим
како се нешто налик садржају
чији је синоним, осећам, суштина,
концентрише око два дрвета
и цепајући се на двојство улази у њих
покушава да ми приђе
опасност мирише на плодове земље
Ти ћутало, ја ћутало, неко време
тако говоримо упоредо о могућој реакцији
који гест начинити кад чин сазнања
не жели да престане а желим да умакнем
пажљиво се води овај поступак
испитује се обим лобање посматра се
проширење зенице,
Равнодушно Ти немаш зенице
немаш лобању, Ти ћутало успеваш
Ја викало или не хтело свеједно је
ударило је и пробило кост
уселило се у мождану масу
опасност јури као двоколица
око сунца као горко вино у трбуху
опасност бесмртност опасност знање
који гест начинити да се избрише
бестидна обзнана
угристи се за месо за плод земље
открива се крвава стварност
Моје име је... (реци!) гест самоодбране
вратићу се у опну првог сна
Не терај ме да се сећам, моје име је...
(реци!) без руку без ногу, само у кошуљици
Не прописуј казнену политику
преобратићу се, моје име је (реци!)... у блато,
у животињу немуштог језика, у линију
Моје име је Круг и у њега су уписани
бес смртност и сазнање
Равнодушно ћутало нема веће казне
него гмизати око та два дрвета, у излучевини
сопствене недовољности и повремено пиштати
горећи у ватрама суштине

ДВАДЕСЕТ ПЕТИ САН О РАЂАЊУ

То поново прилази празно
пробада се у пределу клисуре
наоштrenom секвојом
из блата истиче вода
пробија му стене, наставља
да жубори, боји се уснама неба
које гута сунце, испадају гласови
ш, ш, ш, к, а, п, т, а, п, љ, у, с,
уштап, љуска, штака, штап,
прилази испружених ветровитих прстију
узима камен, штап и љуску,
остатак проистекао из рупе,
врти у вихору, испира речима,
гледа ме ужареним звездама
очекујем, избегавам, прибегавам
додворавању, палим крзнене створове
То и даље прилази, нешто крцка,
то се ломи, то ме дроби
у камен – замукох
кроз штап – пукох
у љуску – запиштах
Живот, благословенјесикоји
мене ми здроби, у кост коби ушла си
у плаценту, реч што је слепила пукотине
лажљиви глас из отпатка клисуре
то се смеје и урезује завет
испада да пристајем
ако не пристанем
боли у камену, ломи у штапу,
пуца у љусци
Знам да ме пре није озвучило
није ме глагољало, ни мучило
Сад језик гори, кичма се увија
још мало – узидаће ме у решетке сопства,
стући у хоризонталу, даће ми само ход
на линији, и мало ваздуха за понети.

ТРИДЕСЕТ ДРУГИ САН О РАЂАЊУ

Истражујем себе које није ни Ја ни Ти
јер још нисам а можда тек јесам
нешто што је творевина обостране замисли
осмишљено као лепо, озвучено као мелодично,
оплемењено као лако.
Зашто онда осећам да сваким дахом оплакујем
оно што знам да већ јесте али и више није
попут овог цвета гарденије или плода брескве?
Ограничено ми је време. Али, из позиције језика
који не припада ни Ја ни Ти
могу рачунати на трајање у певању.
Ни Ја ни Ти пишемо песме.
Моје блато налази своју ругобу и дисонанцу
и има тежину која онеспокојава мртве
управо зато уме да пада а упркос гравитацији
да воли, и оно што не осећа да је створено.
Јер ја још нисам а можда ћу бити
један крах обостране последице.
Наизглед, неограничен ми је простор.
Али из позиције звука
који не припада ни Ја ни Ти
могу рачунати на трајање вибрација крви.
Ни Ја ни Ти памтимо одигране илузије.
Зашто онда мислим да знам шта је срж
ове фузије једног мита о стварању из блата
и сагоревању у небеској ватри?
Ограничено ми је памћење. Али тај изостанак
омогућава одрживост моје структуре.
Осмишљено као лепо, озвучено као мелодично,
оплемењено као лако. Постојим као алогично,
певам хаотично а волим двојако.
Јер ја још нисам и не знам да ли ћу бити
оно што се подудара са Ја и Ти, у замисли или сазнању.
Зато волим и могуће и осуду на јесте.
И зато сваким дахом оплакујем овај цвет гарденије
и необране плодове брескве.

ЧЕТРДЕСЕТИ САН О РАЂАЊУ

У овим годинама неизводљиво је сањати а прошло је време буђења и аларм опомиње на живот од блата или са њим. Међустање још једино хвата одблеске постајања и пресуду извршену негде између мита и екрана. Компјутер је остао упаљен, у судопери попут сата капље чесма, са стола заудара јучерашња храна – хладно је без Ти. У овим годинама тек се примећује шта ме је створило. У овим годинама нико не примећује колико ме је сан о рађању лако разорио. Међустање још једино може да призове прва кодирана слова, два дрвета-чардака и илузију креирања бића. И можда оштри бол и љубав у часу зачећа, топлу материцу и стегове мишића, затим ваздух и слику. Прошло је време буђења а очи никако да се привикну на живот са блатом. Пролази сат за сатом и аларм музицира задату песму. Хладно је без Ти, у овом међустању између ферментирања и функције остаје питање да ли те је икад било, и ако не, на кога да обрушим протекло време, и ако да, могу ли само да те опозovem из сазнања? Иако морам устати, и ходати, мени се само још једино сања, сања, ван мита и екрана, о другачијем почетку.

ПЕДЕСЕТ ДЕВЕТИ САН О РАЂАЊУ

По неким улицама остали су опушци,
дрвеће и цигле мојих кућа. У подрумима
свести, као у кутијама, фотографије породице,
летовања, испуцалих лица. Цемент и ништа.
На хиљадама пега на рукама још
који нов топоним – рушевина
прах што једва приметно отпада са бића.
Једва се сећам свог материјала
мада ме под њим боле крста, и живот
од непрегледних зидина. Лавиринт
сазнања открио је звер, затворену
у конструкције заблуда.
Негде, крај друмова, остале су крхотине глине,
гробови твораца вртова и пирамида.
Негде, и то ме смешно жалости, непрекидно
се зида кабловима и жицама, жртвеник за
сањаре. Гомила кости. То можда није
моја структура. Чак ни моје убеђење.
На хиљадама паметних екрана још само
привид смисла задржава илузију,
али нема мириса, ни говора. Са прозора мрежа
сад ћутим с птицама и читам изградњу света
по Јеванђељу по програмерима и блогерима.
Тело се не бори
са зидинама и звер седи за екраном или у њему
просипајући (какво?) знање као крхотине глине
и то ме смешно жалости, јер усред сопствене
пропасти, не могу да призовем себе у једном
сну о стварању света из мита у коме се цртају
слова као у дечијој свесци, или на дрвету
и циглама кућа. А гомила паметних екрана
не уме да сања о живом зиду и краху у словима.
На рукама још један год као подсетник
– прашина је моја структура. Можда чак и убеђење.
Све ће то однети нови инквизитори
у гробове твораца рушевина и мануфактура.
Слова се, снови, у име звери и варке и бекспејса,
тако олако бришу. Цемент и ништа.

ПРЕТПОСЛЕДЊИ САН О РАЂАЊУ

Још те волим, још те волим, још те волим
као у првом сну.
Сећаш се, сећаш се, сећаш се
био сам једном стуб, био сам једном кост,
челична конструкција и мајсторска рука.
Сети се сети се сети се
био сам ти једном омиљени зид
запратила си ме попут дуге сенке
седели смо усред нечијег врта
и лишћем покривали стид.
Сети се сети, безвремена двојнице,
био сам ти једном омиљени зид.
Још те се сећам, истрошено је све
осим рупе у зиду где си посадила дрво
од твога плода можда се и предуго живело
на твојем корењу почива лавиринт мојих соба
али још можемо бити ходајући мит у добру
разградњу смислова. Још те волим још још,
неко је створио ту љубав, сети се сети ко
ко је то што је у нас урезало слова
седели смо усред нечијег врта
као у ћелији без браве. Био сам зуб,
био сам кост, прегризао сам завет
сећаш се, створио сам гнездо заблуда
запратила си ме попут дуге сенке
од твога плода можда сам и волео
да зидам себе и растем као Вавилон.
Сећам се, сећам се, сећам се
тело је остало без сунца, био сам глуп
био сам глуп и глув за љубав
за љубав што је у нас урезало стварање
што је обликовало глину и ребра
био сам лаком на разарање и горди
зидар илузија. Сећам се, још те волим
и остављам ти ту љубав у сунцу, као последњи мит
запрати је опет попут дуге сенке. И то што нестајем
као Вавилон само је продужена илузија судбине
слова што се преплићу после теревенке
сетићу се тог сна са укусом стида, двојнице.
Покривам се лишћем истрајаног.